

VESZPRÉMI Szilveszter

S a u d a d e

Saudade, portugálul azt jelenti, hogy szerettem azt a sétáló utcát, a kis terasszal, a higanyszürke pléddel és a ragacsos mézes kávéval, aminek ízét még sokáig magammal viszem.

Saudade, portugálul azt jelenti, hogy jó volt felállni. Közel menni a folyóhoz. Érezni a halsütő összetéveszthetetlen illatát, és hogy keveredett a száraz városi széllel és a párával. Mély levegőt venni és a következő percben szublimálni, hogy a harmadikban egy kikristályosodott részemet otthagyjam a rakpartra vezető betonlépcsőn.

Saudade, portugálul azt jelenti, hogy jó volna újra egyesülni a kis kristályokkal, amiket szétszórtam, összeszedni a szökőkutakba dobott aprókat, visszagyűjteni az elküldött képeslapok árát, venni rajtuk még egy mézes kávé, meg még egyet, meg még egyet, amíg az íze a szám ízévé válik, ha ez egyáltalán lehetséges, aztán egy csókot dobni csak úgy a levegőbe, a sétálóutcán lemenni a folyóhoz, és ott ülni, amíg meg nem utálom az illatot és a látképet. Ha ez egyáltalán lehetséges.

L e o m l o t t
r e g g e l r e

Az iskolából lopott krétákkal a járdaszéli nagy platánok alá rajzoltuk az életet. Reggelre lemosta az eső, üresre homályosította a dé, vagy belepték a levelek, és a közmunkások napról napra felsöpörték, biztosan nem azért, hogy nekünk újra tiszta betonunk legyen. Valahogy mégis így alakult, és mi új várakat rajzoltunk, magas várfalakkal, nyitott kapuval. Mögé nyüzsgő, boldog utcákat képzeltünk, és tényleg azt hittük, hogy az elhomályosult, lemosott vagy lesöpört nagy rajzlapunk minden nap valami újat tartogat, aztán egy parkolóbeli ugróiskolánál elfogyott a kréta, és némi bukdácsolás után egyébként is kamaszodni kezdtünk.

A z e c e t m u s l i c á k
e l m e n e k ü l n e k
a s z é n d i o x i d e l ő l

A nő lefelé tart a mozgólépcsőn, sír. A barátnője próbálja vigasztalni. A padon ülő srác a rágójával játszik, és bámulja az előtte elrohanókat. A vendég a kávézó asztalánál mosolyog a könnyedjárású baristára, aki lóherét rajzolt a kávéhabba. A korlátnál az apa fogja a gyerekét. Együtt nézik a szökőkutat, és a világoslazac járólapot. Lehetnék bárki. Az osztálytársak közül az egyik, akik vidám füzetekkel lépnek ki a papírboltból. A srác, aki sálakat próbálgat és most egy sonkavöröset választ ki. A lány, aki az új rúzsát szorongatva áll a drogéria előtt, és kerülgetik a rohanó emberek. A tömeg egy közös szinuszcsonó impulzusára lüktet, én pedig, én pedig, én pedig, csak egy vértest vagyok, aki öntudatlanul szállítja az izomrostok közti hajszálerekben az oxigént. Ha valaki keresne, hagyjon üzenetet.